

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Józef Iwulski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Katarzyna Gonera

SSN Dawid Miąsik

w sprawie ze skargi pełnomocnika wyborczego Komitetu Wyborczego Kandydata na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej S. G.
na uchwałę Państwowej Komisji Wyborczej Nr (...)/2020 z dnia 16 marca 2020 r.
w sprawie odmowy przyjęcia zawiadomienia o utworzeniu Komitetu Wyborczego Kandydata na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej S. G.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 23 marca 2020 r.,

uznaje skargę za zasadną.

UZASADNIENIE

Uchwałą Nr (...)/2020 z dnia 16 marca 2020 r., Państwowa Komisja Wyborcza odmówiła przyjęcia zawiadomienia o utworzeniu Komitetu Wyborczego Kandydata na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej S. G. w związku z wyborami zarządzonymi na dzień 10 maja 2020 r., z powodu niedołączenia do tego zawiadomienia sporządzonego zgodnie z wymaganiami art. 303 § 1 zdanie drugie pkt 3 Kodeksu wyborczego wykazu co najmniej 1.000 obywateli mających prawo wybierania do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i popierających kandydata. W uzasadnieniu uchwały wywiedziono, że w dniu 4 marca 2020 r. do Państwowej Komisji Wyborczej wpłynęło zawiadomienie o utworzeniu Komitetu Wyborczego Kandydata na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej S. G., do którego dołączono na 139 kartach (arkuszach) wykaz podpisów obywateli popierających zgłoszenie

kandydata. Państwowa Komisja Wyborcza stwierdziła, że wszystkie podpisy złożono na kartach niespełniających wymagania, o którym stanowi art. 303 § 1 zdanie drugie pkt 3 Kodeksu wyborczego, bo arkusze zawierały błędną (niezgodną z art. 303 § 1 zdanie drugie pkt 3 Kodeksu wyborczego) adnotację o treści „Udzielam poparcia Kandydatowi na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej S. G. w wyborach przypadających w 2020 roku”. Na poszczególnych kartach wykazu podpisów widniał też odcisk czerwonej pieczęci z datą „10.05.2020” oraz napis „Komitet wyborczy kandydata na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej A. G. w wyborach przypadających w dniu 10.05.2020 roku”. Według Państwowej Komisji Wyborczej informacje zamieszczone na wszystkich 139 arkuszach nie odpowiadają wymaganiom, które w sposób precyzyjny określa Kodeks wyborczy. Państwowa Komisja Wyborcza ustaliła nadto, że 753 podpisy - figurujące na wadliwych arkuszach - złożono prawidłowo, a 323 były dotknięte różnymi brakami. Zdaniem Państwowej Komisji Wyborczej 753 niewadliwe podpisy nie mogą jednak świadczyć o udzieleniu kandydatowi poparcia w wyborach, bo figurują na kartach opatrzonych błędną adnotacją. Dodatkowo Państwowa Komisja Wyborcza stwierdziła, że zawiadomienie o utworzeniu komitetu wyborczego zawierało braki odnośnie do wskazania poprawnych (zgodnych z informacjami zamieszczonymi w stałym rejestrze wyborców) adresów zamieszkania członków komitetu wyborczego. W tych okolicznościach zawiadomienie z 4 marca 2020 r. nie mogło być przyjęte i dlatego Państwowa Komisja Wyborcza uchwałą Nr (...)/2020 z 9 marca 2020 r. na podstawie art. 97 § 2 Kodeksu wyborczego wezwała pełnomocnika wyborczego do usunięcia wad zawiadomienia, wskazując termin i sposób wykonania tego obowiązku. W dniu 11 marca 2020 r. pełnomocnik wyborczy doręczył Państwowej Komisji Wyborczej 5 arkuszy zawierających łącznie 89 podpisów poparcia pod kandydaturą oraz przedstawił informację dotyczącą wskazania adresów zamieszkania członków komitetu wyborczego. Państwowa Komisja Wyborcza stwierdziła, że w określonym terminie zdołano usunąć jedynie wady zawiadomienia polegające na wskazaniu niewłaściwych adresów zamieszkania członków komitetu wyborczego (pkt 2 sentencji uchwały z 9 marca 2020 r.). Nie usunięto natomiast wady polegającej na niedołączeniu do zawiadomienia wykazu co najmniej 1.000 podpisów obywateli popierających zgłoszenie kandydata na

Prezydenta RP. Państwowa Komisja Wyborcza nadmieniła przy tym, że - nawet, gdyby uznać za prawidłowe wykazy opatrzone adnotacją niezgodną z Kodeksem wyborczym - to i tak okazałoby się, iż komitet wyborczy nie zdołał w terminie ustawowym uzyskać minimalnego poparcia. Przy założeniu, że wszystkie podpisy przedłożone w dniu 11 marca 2020 r. (w liczbie 89) były poprawne, to łącznie z podpisami zebranymi pierwotnie (753) kandydatowi udzieliło poparcia tylko 842 obywateli. Skoro nie została spełniona przesłanka z art. 299 § 1 i § 3 pkt 4 Kodeksu wyborczego, to Państwowa Komisja Wyborcza nie weryfikowała już 89 dodatkowych podpisów i wobec nieusunięcia w terminie ustawowym wady zgłoszenia odmówiła przyjęcia zawiadomienia o utworzeniu komitetu wyborczego.

W skardze na uchwałę Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 16 marca 2020 r. pełnomocnik wyborczy zarzucił „zlekceważenie absolutnie wyjątkowego stanu faktycznego sprawy bez próby przełożenia go na ewentualną możliwość zawieszenia stosowania niektórych przepisów dotyczących wymogów formalnych dotyczących zawiadomienia PKW o utworzeniu Komitetu Wyborczego Kandydata na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej”. Skarżący wyraził pogląd, że Kodeks wyborczy nie określa skutków prawnych umieszczenia na arkuszach poparcia adnotacji, która nie odpowiada ściśle brzmieniu art. 303 § 1 zdanie drugie pkt 3 Kodeksu wyborczego i z tej przyczyny należy przyjąć, że komitet wyborczy zdołał zebrać co najmniej 753 podpisy poparcia pod kandydaturą S. G. (zweryfikowane jako poprawne przez Państwową Komisję Wyborczą). Pełnomocnik wyborczy podniósł ponadto, że w obliczu postępującej pandemii wirusa SARS-CoV-2, uzyskanie przez komitet wyborczy wymaganej liczby brakujących podpisów poparcia pod kandydaturą było obiektywnie niemożliwe w terminie ustawowym (liczonym od 9 marca 2020 r.). W ocenie skarżącego Państwowa Komisja Wyborcza w zaistniałej sytuacji powinna dokonać „zmiany terminu wyborów” i dlatego wzywanie pełnomocnika wyborczego do usunięcia braków formalnych zawiadomienia przez nakazanie zebrania dodatkowych podpisów poparcia „z narażeniem życia wyborców” należy ocenić jako działanie „bezprawne”. Tym samym zawiadomienie z 4 marca 2020 r. o utworzeniu komitetu wyborczego należało uznać za złożone skutecznie.

W odpowiedzi na skargę Państwowa Komisja Wyborcza wniosła o jej oddalenie i podtrzymała argumentację zaprezentowaną w zaskarżonej uchwale, wskazując dodatkowo, że stan zagrożenia epidemicznego nie jest okolicznością powodującą wstrzymanie biegu terminów określonych w kalendarzu wyborczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 296 Kodeksu wyborczego (dalej także K.wyb.) kandydata na Prezydenta Rzeczypospolitej zgłasza co najmniej 100.000 obywateli mających prawo wybierania do Sejmu, przy czym zgłoszenie musi być poparte podpisami zgłaszających. W imieniu obywateli, o których mowa w tym przepisie, czynności wyborcze wykonuje - na zasadzie wyłączności - komitet wyborczy wyborców (art. 297 § 1 K.wyb.). Obywatele, których dotyczy art. 296 K.wyb., oświadczają na piśmie o utworzeniu komitetu wyborczego, podając swoje imiona i nazwiska, adresy zamieszkania i numery ewidencyjne PESEL (art. 297 § 6 K.wyb.). Z kolei w myśl art. 299 § 1 i 3 pkt 4 K.wyb. po zebraniu - zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 303 § 1 zdanie drugie pkt 3 K.wyb. - co najmniej 1.000 podpisów obywateli mających prawo wybierania do Sejmu i popierających kandydata, pełnomocnik wyborczy zawiadamia Państwową Komisję Wyborczą o utworzeniu komitetu wyborczego. Podpisy, o których mowa, stanowią część wymaganej liczby 100.000 podpisów obywateli popierających kandydata. Do zawiadomienia o utworzeniu komitetu wyborczego załącza się m.in. wykaz co najmniej 1.000 obywateli udzielających poparcia danemu kandydatowi. Zawiadomienie o utworzeniu komitetu wyborczego może być dokonane najpóźniej w 55 dniu przed dniem wyborów (art. 299 § 4 K.wyb.). Zgodnie z art. 303 § 1 zdanie drugie pkt 3 K.wyb. zgłoszenie kandydata powinno zawierać wykaz obywateli popierających zgłoszenie zawierający czytelne wskazanie imienia (imion) i nazwiska, adresu zamieszkania oraz numeru ewidencyjnego PESEL obywatela, który udziela poparcia, składającego na wykazie własnoręczny podpis; każda strona wykazu musi zawierać nazwę komitetu wyborczego zgłaszającego kandydata oraz adnotację „Udzielam poparcia kandydatowi na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej [imię (imiona) i nazwisko kandydata] w wyborach zarządzonych na

(dzień, miesiąc, rok)". Jeżeli zawiadomienie, o którym mowa w art. 299 § 1 zdanie pierwsze K.wyb., wykazuje wady, Państwowa Komisja Wyborcza, w terminie 3 dni od dnia doręczenia zawiadomienia wzywa pełnomocnika wyborczego do ich usunięcia w terminie 3 dni od daty podania do publicznej wiadomości informacji o wadach zawiadomienia. W przypadku nieusunięcia wad w terminie Państwowa Komisja Wyborcza odmawia przyjęcia zawiadomienia. Postanowienie o odmowie przyjęcia zawiadomienia wraz z uzasadnieniem, podaje się niezwłocznie do publicznej wiadomości oraz doręcza się pełnomocnikowi wyborczemu (art. 97 § 2 K.wyb.).

Na podstawie § 2 postanowienia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 5 lutego 2020 r. w sprawie zarządzenia wyborów Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2020 r., poz. 184) datę wyborów wyznaczono na niedzielę 10 maja 2020 r., a to oznacza, że określony w kalendarzu wyborczym termin na dokonanie zawiadomienia Państwowej Komisji Wyborczej o utworzeniu komitetu wyborczego kandydata na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej upłynął w dniu 16 marca 2020 r. Niewątpliwie Komitet Wyborczy Kandydata na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej S. G. dochował terminu, o którym mowa w art. 299 § 4 K.wyb., bowiem pełnomocnik wyborczy tego komitetu w dniu 4 marca 2020 r. (a więc na 12 dni przed upływem terminu) przedłożył Państwowej Komisji Wyborczej zawiadomienie o utworzeniu tego komitetu. Państwowa Komisja Wyborcza nie przyjęła jednak tego zawiadomienia, ale -powołując się na jego wady - zobowiązała pełnomocnika wyborczego do ich usunięcia w terminie 3 dni. Ponieważ uchwała Nr (...)/2020 w sprawie wezwania pełnomocnika wyborczego do usunięcia wad zawiadomienia została podana do publicznej wiadomości w dniu 9 marca 2020 r., to termin przewidziany ustawowo na usunięcie braków upływał 12 marca 2020 r. W wykonaniu zobowiązania nałożonego uchwałą z 9 marca 2020 r. pełnomocnik wyborczy w dniu 11 marca 2020 r. (w terminie) przedstawił informację dotyczącą adresów zamieszkania członków komitetu wyborczego i w tym zakresie Państwowa Komisja Wyborcza uznała, że został usunięty brak formalny zawiadomienia wykazany w punkcie drugim sentencji uchwały z 9 marca 2020 r. Natomiast co się tyczy braku, którego dotyczył punkt pierwszy sentencji tej uchwały (nieprzedstawienie wykazu zawierającego co najmniej 1.000 podpisów

popierających kandydaturę), to Państwowa Komisja Wyborcza stwierdziła, że nie został on usunięty, skoro pełnomocnik wyborczy przedłożył ponownie wykaz obejmujący tylko 89 podpisów poparcia pod kandydaturą.

Państwowa Komisja Wyborcza dokonała ścisłej (literalnej, wręcz restrykcyjnej) wykładni art. 303 § 1 zdanie drugie pkt 3 K.wyb., ograniczającej się do analizy językowej (dosłownego brzmienia) tego przepisu. Sąd Najwyższy nie podziela interpretacji przyjętej w uchwale Państwowej Komisji Wyborczej z 9 marca 2020 r., zgodnie z którą wszystkie podpisy zebrane do dnia 4 marca 2020 r. pod kandydaturą S. G. przez reprezentujący go komitet wyborczy nie mogą być traktowane jako udzielenie poparcia temu kandydatowi na Prezydenta RP. Zdaniem Państwowej Komisji Wyborczej adnotacja widniejąca na każdym arkuszu wykazu podpisów poparcia pod kandydaturą musi ściśle korespondować z formułą ustawową art. 303 § 1 zdanie drugie pkt 3 K.wyb., bo jest ona ujęta w tym przepisie w cudzysłowie a ustawodawca nie przewidział w tym względzie żadnych odstępstw. Z takim poglądem (opartym wyłącznie na językowych metodach interpretacji tekstu prawnego) nie można się jednak zgodzić. Sąd Najwyższy uważa, że odczytanie normy prawnej z art. 303 § 1 zdanie drugie pkt 3 K.wyb. wymaga posłużenia się argumentami celowościowo-funkcjonalnymi (zgodnie z poglądem wyrażonym w postanowieniu składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2012 r., III SW 6/12, OSNAPiUS 2013 nr 17-18, poz. 218, iż wszędzie tam, gdzie wymaga tego rzeczowa potrzeba, należy dokonywać wykładni zgodnie z zasadą „*in dubio pro libertate*”; por. też E. Maniewska: Problemy orzecznictwa Sądu Najwyższego związanego z wyborami parlamentarnymi z 2011 r., Przegląd Sejmowy 2014 nr 6, s. 35 oraz postanowienie z dnia 31 sierpnia 2011 r., III SW 10/11, OSNP 2012 nr 11-12, poz. 151). Trzeba więc zauważyć, że istotą regulacji przyjętej w art. 303 § 1 zdanie drugie pkt 3 K.wyb. jest potrzeba zapewnienia każdemu wyborcy (ściśle obywatelowi mającemu czynne prawo wyborcze do Sejmu RP) precyzyjnej informacji na temat tego, komu i w jakim celu udziela swego poparcia przez złożenie własnoręcznego podpisu. Inaczej mówiąc, chodzi o to, aby obywatel składający swój podpis na określonym dokumencie (wykazie poparcia) dysponował pełną wiedzą odnośnie do tego, jakiej osobie (oznaczonej z imienia i nazwiska) udziela swego poparcia oraz w jakich wyborach popierany przez niego

kandydat zamierza uczestniczyć (w literaturze por. B. Dauter, J. Zbieranek [w:] K. Czaplicki, B. Dauter, S. Jaworski, A. Kisielewicz, F. Rymarz, J. Zbieranek: Kodeks wyborczy. Komentarz, Warszawa 2018; teza 4 do art. 303).

Z ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie wynika, że arkusze dostarczone Państwowej Komisji Wyborczej w dniu 4 marca 2020 r. odpowiadały powyższym wymaganiom. Poszczególne karty wykazu obywateli, o którym stanowi art. 299 § 3 pkt 4 K.wyb. (w liczbie 139) były opatrzone adnotacją „Udzielam poparcia Kandydatowi na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej S. G. w wyborach przypadających w 2020 roku”. Ponadto na wszystkich arkuszach zawierających podpisy obywateli figurował odcisk czerwonej pieczęci z datą „10.05.2020” i napis „Komitet wyborczy kandydata na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej S. G. w wyborach przypadających w dniu 10.05.2020 roku”. Na tej podstawie należy przyjąć, że wszystkie osoby, które złożyły swoje podpisy na wykazie załączonym do zawiadomienia o utworzeniu komitetu wyborczego z 4 marca 2020 r., zapoznawszy się z treścią adnotacji figurującej na poszczególnych kartach wykazu, miały pełną świadomość, komu (jakiej osobie) udzielają poparcia i w jakim celu (w jakich wyborach). Wyborcy, bez obiektywnych przeszkód dysponowali więc wystarczającą wiedzą, że - składając swoje podpisy - udzielają poparcia wyłącznie S. G. (a nie innej osobie) i że to poparcie jest udzielane w wyborach Prezydenta RP, jakie mają się odbyć w dniu 10 maja 2020 r. W tej perspektywie - wbrew stanowisku Państwowej Komisji Wyborczej - nie ma istotnego znaczenia, że adnotacja znajdująca się na arkuszach, jakimi posługiwał się Komitet Wyborczy Kandydata na Prezydenta RP S. G., nie była dosłownym powtórzeniem formuły ustawowej wyrażonej w art. 303 § 1 zdanie drugie pkt 3 K.wyb. W konsekwencji trzeba więc uznać, że pełnomocnik wyborczy w dniu 4 marca 2020 r. przedstawił Państwowej Komisji Wyborczej wykaz 753 obywateli popierających kandydaturę, bo te podpisy nie zostały zakwestionowane. Z tej przyczyny nie było uzasadnione wezwanie pełnomocnika wyborczego, aby usunął wadę zawiadomienia przez dostarczenie nowego wykazu zawierającego podpisy aż 1.000 obywateli - zamiast brakujących 247 podpisów.

Przedstawiona wykładnia nie zmienia jednak oceny, że w terminie ustawowym (zakreślonym uchwałą z 9 marca 2020 r.), pełnomocnik wyborczy nie

przedstawił Państwowej Komisji Wyborczej wykazu zawierającego wymaganą Kodeksem wyborczym liczbę brakujących 247 podpisów obywateli pod kandydaturą. Pełnomocnik komitetu wyborczego starał się uzupełnić braki zawiadomienia o zgłoszeniu, ale zdołał w wyznaczonym terminie pozyskać jedynie 89 podpisów (ich prawidłowość nie była już weryfikowana przez Państwową Komisję Wyborczą z uwagi na uznanie, że nawet po ich zsumowaniu z niebudzącymi zastrzeżeń podpisami, poparcie dla kandydata nie przekroczyło progu ustalonego w art. 299 § 1 zdanie pierwsze K.wyb.).

Zdaniem Sądu Najwyższego zebranie przez komitet wyborczy 247 podpisów poparcia pod kandydaturą zgłaszaną w wyborach na Prezydenta RP w ciągu 3 dni jest obiektywnie możliwe w normalnych warunkach funkcjonowania państwa i społeczeństwa. Jednak taka (normalna) sytuacja z pewnością nie występowała w dniach 9-12 marca 2020 r., czyli w okresie, w którym miało nastąpić uzupełnienie braków. Powszechnie wiadome (notoryjne) jest, że od kilku-kilkunastu dni poprzedzających datę wydania uchwały wzywającej pełnomocnika wyborczego do usunięcia wad zawiadomienia o utworzeniu komitetu wyborczego, społeczeństwo było stale informowane w środkach masowego przekazu przez kompetentnych przedstawicieli najwyższych organów państwowych o rozprzestrzeniającej się na skalę ogólnoswiatową pandemii wirusa SARS-CoV-2 (koronawirusa), wywołującego chorobę zakaźną COVID-19. Całe polskie społeczeństwo (obywatele posiadający czynne prawo wyborcze do Sejmu RP i tym samym uprawnieni do udzielania poparcia kandydatowi startującemu w wyborach Prezydenta RP) było zatem uprzedzane o realnych zagrożeniach dla zdrowia i życia ludzkiego wynikających z zakażenia koronawirusem. Z tej przyczyny odpowiednie organy państwowe prowadziły - na różne sposoby - szeroką kampanię informacyjną ukierunkowaną na konieczność podejmowania przez ogół obywateli konkretnych czynności, które pozwolą zminimalizować ryzyko epidemii wywołanej wirusem SARS-CoV-2. W szczególności dotyczyło to przestrzegania rygorystycznych wymagań higieniczno-sanitarnych w kontaktach międzyludzkich (unikanie większych skupisk ludności, częste i dokładne mycie rąk, zasłanianie twarzy itp.). Przywołane okoliczności świadczą o tym, że zebranie brakującej liczby 247 podpisów przez pełnomocnika Komitetu Wyborczego Kandydata na Prezydenta RP S. G. w dniach 9-12 marca

2020 r. było czynnością nierealną (obiektywnie niemożliwą do wykonania) ze względu na utrzymujący się w tym czasie stan rzeczywistego zagrożenia epidemicznego. Mogło to wywoływać u osób zainteresowanych złożeniem podpisów poparcia pod kandydaturą S. G., jak również u osób reprezentujących komitet wyborczy i zbierających podpisy, uzasadnione obawy o możliwość zarażenia się wirusem lub o wystąpienie innych konsekwencji związanych z chorobą zakaźną (np. konieczność pozostawania w odosobnieniu przez określony czas). Nie bez znaczenia dla tej oceny ma uwzględnienie, że w dniu 8 marca 2020 r. (w przeddzień wydania uchwały Państwowej Komisji Wyborczej zobowiązującej pełnomocnika wyborczego do zebrania brakującej liczby podpisów), weszła w życie ustawa z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020 r., poz. 374), wprowadzająca szereg rozwiązań normatywnych zezwalających organom administracji publicznej na ingerencję w konstytucyjne prawa i wolności obywatelskie (por. art. 25 tej ustawy, zmieniającego ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 1239 ze zm.).

Innymi słowy, zobowiązanie publicznoprawne, jakie Państwowa Komisja Wyborcza nałożyła na pełnomocnika wyborczego w punkcie pierwszym sentencji uchwały z 9 marca 2020 r., było niewykonalne, bo stały temu na przeszkodzie obiektywne czynniki, usprawiedliwione nadzwyczajnymi okolicznościami, całkowicie niezależnymi od pełnomocnika wyborczego. Podkreślenia przy tym wymaga, że czynniki te występowały zanim Minister Zdrowia (kompetentny organ administracji publicznej) formalnie ogłosił wprowadzenie stanu zagrożenia epidemicznego na całym terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W tym kontekście warto zwrócić uwagę, że taki stan - w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2 - został ogłoszony z dniem 14 marca 2020 r. (§ 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 13 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego; Dz.U. z 2020 r., poz. 433 ze zm.), a więc już 2 dni po upływie terminu wyznaczonego pełnomocnikowi wyborczemu. Warto również zauważyć, że - mimo obiektywnych przeszkód związanych z realnym zagrożeniem

pandemią wirusa SARS-CoV-2 - pełnomocnik komitetu wyborczego w dniach 9-11 marca 2020 r. nie pozostawał bezczynny, ale usunął wadę zawiadomienia przez wskazanie poprawnych adresów zamieszkania członków tego komitetu oraz zebrał 89 podpisów popierających kandydaturę (ich poprawność nie została już zweryfikowana przez Państwową Komisję Wyborczą).

Terminy ustalone w kalendarzu wyborczym nie podlegają zawieszeniu ani wydłużeniu czy przesunięciu (w związku z argumentacją podniesioną w uzasadnieniu skargi, Sąd Najwyższy zwraca więc uwagę, że Państwa Komisja Wyborcza, nawet w sytuacjach nadzwyczajnych, nie miała kompetencji do „zmiany terminów wyborów oraz kalendarza wyborczego”). Jednakże należy uwzględnić wystąpienie stanu realnego zagrożenia epidemią wirusa SARS-CoV-2, utrzymującego się w okresie bezpośrednio poprzedzającym wejście w życie rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 13 marca 2020 r., a będącego okresem wyznaczonym pełnomocnikowi wyborczemu do uzupełnienia braków zgłoszenia zawiadomienia o utworzeniu komitetu. Nie można potraktować tego okresu jako sytuacji funkcjonowania społeczeństwa (państwa) w normalnych („zwyczajnych”) warunkach. Pozyskanie przez pełnomocnika komitetu wyborczego (w dodatkowym terminie, liczonym od 9 marca 2020 r.) brakujących podpisów popierających kandydaturę S. G. na Prezydenta RP w odpowiedniej liczbie, było więc niemożliwe wskutek okoliczności, które należy kwalifikować jako nadzwyczajne, całkowicie niezależne od pełnomocnika wyborczego. Obiektywne czynniki stały tym samym na przeszkodzie uzupełnieniu braków zgłoszenia. W tych okolicznościach uzupełnienie brakujących podpisów poparcia w terminie (okresie) wskazanym w wezwaniu Państwowej Komisji Wyborczej było niewykonalne (niemożliwe do wykonania w czasie realnego zagrożeniem pandemią wirusa SARS-CoV-2).

Z tych względów, na podstawie wskazanych przepisów i art. 300 § 2 zdanie czwarte K.wyb., Sąd Najwyższy uznał skargę pełnomocnika wyborczego za zasadną.